

L'ACTUAL DIRECCIO D'E. R. DE C. SEGUEIX EL CAMI DE LA LLIGA

per Rafael VIDIELLA

ELS fets diaris ens mostren cada vegada més els objectius fonamentals que l'imperialisme nordamericà cercava ja durant la segona guerra mundial. Aquests objectius no són com foren i són en el cas de la Unió Soviètica i altres països democràtics...

dels campaments, de l'assassinat de milions d'espanyols, de la destrucció de nombroses ciutats hispàniques, de la misèria del poble, de tota mena de crims no és digna que s'hi tingui tractes.

El Departament d'Estat, però, igual que el Foreign Office, no hi mira prim. El negoci és el negoci, els plans d'hegemonia mundial són també un gran negoci, i els pobles hispànics, junt amb la Guinea i la zona espanyola del Marroc, són, a la vegada que una no menys preble font de matèries primeres i un bon mercat, una gran base militar estratègica i els espanyols una excel·lent carn de canó.

«Oh, la tradicional i valiente infanteria espanyola!», li haureu ofert el «caudillo» al senyor Culbertson, el qual, de la mateixa manera que abans els anglesos pensaven fer la guerra fins al darrer francès, pensa ara que els nordamericans i les noves democràcies fins al darrer europeu.

Prieto, Trifon, Terradellas, Pi i Sunyer, Humbert Torres, deuen estar encantats de tot això. Ells venen sempre omplint-se la boca amb frases sobre la «fatalitat geogràfica», sobre que «la solució del nostre problema està a Londres i Washington», en loc de mirar de cara al poble, i ací comencen a tenir la «solució» anse l'ofexana. El senyor Culbertson els ofereix amb les seves proposicions a Franco, dient-li que doni una mica més de llibertat, és a dir, que en loc d'assassinat els patriotes legalment a Montjuïc i al Camp de la Bota, ho faci, per mitjà de pistoles, de la Falange, darrera les cantonades, o aplicant-los la llei de «fugues», com Martínez Andó feia.

Potser els capituladors abans alludits respiraran un xic pensant que el cap de l'Estat no seria Franco, sino don Joan. Car aquest ha estat visitat a Lisboa pel capítol monàrquic José María Oriol, segons s'assegura, a oferir-li la corona «quedant-se Franco a Espanya com «generalíssim», amb el consentiment del «caudillo» i d'acord amb el Departament d'Estat i el Foreign Office.

El liberalisme econòmic dels yanquis consisteix a tenir els el monopoli de les fonts de primeres matèries i dels mercats mundials, i la llibertat de premsa de pensament individual està al E.E.U.U. sota la «protecció» del tractat Hoarst, de la «neofeixista» Comissió sobre les activitats antiamericanes dels hinxadors de mestres i del Ku-Klux-Klan. I un altre que es refereix a Franco, al Departament d'Estat no s'ignora, a part la indecència que resulta de tenir-hi tractes i fer-li proposicions — la confiança que es pot tenir en què el «caudillo» prometi «donar una mica més de llibertat». Un botxí com Franco, que des del Rif al Pardo i des del Terç Estranger a la Divisió Blava — passant per les formacions d'Assassins falangistes — sols té darrera d'ell una tràgica història de legionaris entrats de viu en viu i obligats a eavar llur fossa, de caps de patrotes rifenyis servits en safats en les orgies

«L'estranger vol regnar a casa nostra per la divisió».

Entre aquests capituladors que fan el joc a l'imperialisme anglo-saxó i l'ajuden a una «solució» d'una «meca més de llibertat» amb Franco o d'un franquisme sense Franco, escau una gran responsabilitat a l'actual Direcció d'E.R. de C. I és així, perquè els senyors Terradellas, Pi i Sunyer, Humbert Torres i altres coneixen el paper tradicional històric i d'avanguardia que Catalunya ha jugat sempre en la lluita per la República i pel progrés dels pobles hispànics, i, en girar-se d'esquena a aquesta tradició autènticament catalana, han defugit sistemàticament l'aliança de llur partit amb el partit de la classe obrera catalana i les organitzacions sindicals, han preferit el contacte amb organitzacions no republicanes, vaticanes i no catalanes, han provocat la crisi de la Generalitat, han alimentat l'anada a Catalunya, amb passaport franquista, de diputats i alcaldes de l'E.P. de C., han creat un clima de desconfiança en les rengles de llur partit, dient «que no hi havia res a fer», que «la solució del nostre problema estava només en mans dels anglo-saxons, etc.

Per por al poble, per por a una veritable sortida democràtica i republicana, l'actual Direcció d'E.R. de C. ha seguit el camí de la Lluga, de traïció a Catalunya. Com diu el Manifest del nostre C.C., «La Direcció actual d'Esquerra Republicana ha renegat la memòria i l'heretatge de Maçà i de Companys i ha repedit el camí de la Lluga. La Lluga va sacrificar Catalunya per amor al Rei i a Primo de Rivera. La Direcció d'Esquerra Republicana sacrifica Catalunya per a servir els reis del dòlar, el pretendent, don Joan, o sigui Franco o el franquisme sense Franco».

L'actual Direcció d'E.R. de C., igual que la Lluga, prefereix posar-se la llureta monàrquica abans que la guerra. «D'aquells milicians que tanta por van fer a altres homes d'Esguerra com a Cassol, els quals van ja desertar llurs drets de republicans, de governants i de catalans durant la guerra».

Entre l'actual Direcció d'E.R. de C. hi ha qui va ésser abir de la Lluga monàrquica, i es veu que, avui, dubtant entre el roig i el negre, com Julià Sorel, el personatge de Stendhal; dubtant entre una República veritablement democràtica i un rei amb Franco o sense Franco, s'ha gratat el cap i li ha tornat a sortir la corona monàrquica, mai no massa encoberta.

Estem segurs, però, que no tots els dirigents i militants d'Esquerra compararan la posició antirepublicana i anticatalana de Terradellas, Pi i Sunyer, Humbert Torres i d'altres. L'Esquerra no pot renegar la tradició combatent, republicana i d'aliança amb la classe obrera que segueix els seus dirigents, Maçà i Companys.

La qual cosa farà que, junt amb el nostre Partit i les organitzacions sindicals i altres forces republicanes i antifranquistes, unis a tots els pobles hispànics, lluitem contra Franco, el franquisme sense Franco, els capituladors i tota sortida imposada, contra tota sortida que no sigui autènticament popular.

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-N. 141. Preu 6 fr. 25 de febrer del 1948 Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19, Paris XIX

ELS POBLES QUE LLUITEN SON INVENCIBLES

El Prieto i els Trifon i els Terradellas, de trome amb les forces més reaccionàries de la política espanyola internacional, demostren tenir una gran pressa a solucionar el problema espanyol. Les maniobres capituladores s'estaven covant des de feia molt, però és precisament en aquests darrers mesos que s'han perfilat més clarament i han pres cos.

Tota la cleda reaccionària — els franquistes i els que actuen en el camp republicà — es dona compte que Franco frontolla i que el seu règim agonitza malgrat tots els esforços i els ajuts que rep dels imperialistes anglo-saxons. És la debilitat del franquisme — i no la seva pretesa força i invencibilitat — allò que impulsa uns i altres a pactar entre ells a esquena de la voluntat popular i dels interessos nacionals.

«Lluita», cada dia creixent, dels pobles hispànics esperona els que volen canviar la façana del règim en un inútil intent de salvar-lo i preservar la seva essència i estructura. Els capituladors volen avançar-se al poble.

«Lluita», cada dia creixent, dels pobles hispànics esperona els que volen canviar la façana del règim en un inútil intent de salvar-lo i preservar la seva essència i estructura. Els capituladors volen avançar-se al poble.

TEXTOS FAILANGISTES

SOLIDARIDAD OBRERA

Organe hebdomadaire du M.L. Espagnol - C.N.T. en France (XI Region) | Año IV - Número

Espanoles internados por Stalin

Hambre, frio y muerte

El seminario anticomunista «Solidaridad Obrera», el falangista J. E. Borrás, ha publicat el primer de dos articles titulats «Hambre, frio y muerte» a París el 3 de gener darrer i ha tingut l'honor que l'«Espanolista» integrat a «Arriba» del dia 11 d'aquest mes, amb caràcters i títols fins i tot més vistosos que en l'«Espanolista» de la Falange Espanyola, Tradicionalista i de les J.O.N.S.

Arriba

NUM. 2.561 - II EPOCA - MADRID, MIERCOLES 11 FEBRERO DE 1938

«ESPAÑOLES INTERNADAS POR STALIN»

«HAMBRE, FRIO Y MUERTE»

Per una vegada, «Solidaridad Obrera» no reproduïx d'«Arriba», sino que és l'òrgan falangista el que copia de l'òrgan falangista de París.

EL TERROR FRANQUISTA NO DETURARA LA LLUITA POPULAR

En aquests darrers temps hem vingut donant notícies sobre les diferents vagues portades a terme per la classe obrera de Catalunya, especialment pel treballadors de la indústria tèxtil, moltes de les quals han estat esclatants victòries que han servit per a forjar més i més la moral combativa de tots els patriotes i antifranquistes. Aquesta onada de vagues a la indústria tèxtil no ha acabat. Al contrari, després d'una fabrica en ve a terme i de la decisió de viure en unitat cada vegada més decididament a la lluita. És per això que Franco, en el seu va intent de deturar aquest al·lu popular que amenaça seriósament el seu règim, està reforçant la repressió, especialment a Barcelona. Fa uns dies que la policia armada i la guardia civil han practicat una sèrie de batudes i escorcolls domiciliaris en els districtes obrers de Barcelona i han efectuat més d'un centenar de detencions, especialment entre els obrers de les principals fabricas tèxtils.

Sembla que els falangistes havien sabut que es preparaven noves vagues a altres fabricas tèxtils i han volgut evitar el desferment d'aquestes lluites.

L'aparell repressiu franquista no para ni un moment en la seva tasca criminal de perseguir els patriotes i els millors lluitadors de la causa antifranquista i republicana. Davant l'onada de vagues que està portant a terme la nostra valenta i heroica classe obrera, s'accentua la campanya terrorista del franquisme. Franco vol impedir, pel terror aquesta lluita que cada dia pren formes superiors, en ve a terme la nostra valenta i heroica classe obrera, s'accentua la campanya terrorista del franquisme. Franco vol impedir, pel terror aquesta lluita que cada dia pren formes superiors, en ve a terme la nostra valenta i heroica classe obrera, s'accentua la campanya terrorista del franquisme.

La lluita popular que ha correat el franquisme i li ha impedit consolidar-se, és el resultat de les lliures heroiques de la classe obrera de tots els pobles hispànics que no s'ha considerat mai vençuda i sempre ha prosseguit el seu combat, infatigable, decidida.

EL PAPER DE CATALUNYA EN EL COMBAT per la República democràtica

El dia 26 del propòsit mes de gener va complir-se el novè aniversari de l'entrada de les tropes franquistes i invasores a Barcelona. En aquesta ocasió, el falangista Luis de Galinsoga, va escriure a «La Vanguardia Espanyola» (?) un article en el qual, entre altres coses, posava de relleu que, amb la presa de la capital catalana pels falangistes i requetés, Terç i Guàrdia Civil, moros i cristians, Legió Estrangera i Regulars, alemanys i italians, es podia considerar com acabada la «eterna cruzada nacional».

El falangista Galinsoga raonava la seva afirmació evocant les tradicionals característiques revolucionàries i combatives de la Barcelona proletària i republicana. Recordant la participació del cap i caser de Catalunya en tots els moviments polítics i socials, la qual cosa havia meregut de la part de Frederic Engels un comentari elogios en dir, en una de les seves obres, «Barcelona, com la ciutat que ja, en el curs darrer segle, havia vivencat més revolucions».

«Si esmentem l'article commemoratiu del falangista Galinsoga no és amb l'ànim de polemitzar, sino amb el d'atribuir alguns aspectes relacionats amb la situació política actual.

«No! la guerra no acabà ni el 26 de gener amb l'entrada dels franquistes i invasors a Barcelona, ni el 1 d'abril del 1939 amb la publicació del darrer comunicat de les tropes feixistes».

«Heus ací allò que no volen i TEMEN els dirigents actuals d'E.R. de C., els senyors Terradellas, Pi i Sunyer, Humbert Torres i d'altres.

«Catalunya — diu el Manifest del C.C. del nostre Partit — no té opció O: reconquerir, agermanada en la lluita amb els altres pobles hispànics, la República democràtica, pas obligat per bastir la Federació democràtica hispànica, o sotrir una molt esgotadora i més llarga opressió nacional».

«En el seu article del dia 26 de gener, el falangista Galinsoga — segurament sense voler-ho —, va retrè-home-

«El mercenari Franco no ignora que l'imperialisme anglo-saxó necessita a assegurar-se la dominació d'Espanya i junyir-la al bloc occidental per als seus plans bel·licosos i de dominació mundial i, a canvi d'un poder delegat, els ofereix el nostre territori com a camp de batalla i els espanyols com a carn de canó.»

«Lluita dels pobles hispànics fara fracassar totes les maniobres del traïdor Franco i dels seus agents!»

Alguns aspectes del «Pla Marshall»

«El falangista Galinsoga ho sap, puix que «La Vanguardia» del qual és director ha hagut de registrar els «conflictes laborals» de Barcelona, de Mataró, de Terrassa, etc., els alacs guerrillers contra els catalans falangistes de «Solidaridad Nacional», «La Prensa», el «Círculo Ecuestre», l'estàtua de la «Victòria», etc. etc.

«El mercenari Franco no ignora que l'imperialisme anglo-saxó necessita a assegurar-se la dominació d'Espanya i junyir-la al bloc occidental per als seus plans bel·licosos i de dominació mundial i, a canvi d'un poder delegat, els ofereix el nostre territori com a camp de batalla i els espanyols com a carn de canó.»

«Lluita dels pobles hispànics fara fracassar totes les maniobres del traïdor Franco i dels seus agents!»

«Lluita dels pobles hispànics fara fracassar totes les maniobres del traïdor Franco i dels seus agents!»

«Lluita dels pobles hispànics fara fracassar totes les maniobres del traïdor Franco i dels seus agents!»

«Lluita dels pobles hispànics fara fracassar totes les maniobres del traïdor Franco i dels seus agents!»

«Lluita dels pobles hispànics fara fracassar totes les maniobres del traïdor Franco i dels seus agents!»

LA LLUITA DELS POBLES HISPANICS FARA FRACASSAR TOTES LES MANIOBRES DEL TRAIJOR FRANCO I DELS SEUS AGENTS!

El 30 aniversari de l'Exèrcit soviètic

En un ordre del dia publicat pel mariscal Bulganin, ministre de la Defensa soviètica, en ocasió del XXX aniversari de la fundació de l'Exèrcit Roig, entre altres coses, va dir: «L'Exèrcit i la Marina soviètica han assolit la victòria perquè, en llur combat contra l'enemic, foren ajudats per les potents forces de l'Estat soviètic i del seu poble».

La Campanya d'Ajuda a "LLUITA"

TARN I GARONA

Els companys de Tarn i Garona figuren de nou entre els que contribueixen amb més eficàcia i regularitat a la campanya permanent d'ajuda a "LLUITA".

Després d'haver desplegat un bon esforç en la campanya de la tombola, s'han plantejat la liquidació total de la s'arques d'Any Nou, resultat que està ja a punt d'assolir.

D'eforç general del Departament mereix, però, ésser destacat, una vegada més, el magnífic Grup de Beaumont de Lomagne, el qual ha estat el que millor ha comprès el caràcter polític-econòmic de la campanya de les targetes i les possibilitats que això dona de desplegar un esforç permanent fins assolir l'èxit total.

Aquesta característica, que tant més ressaltam en el futur, demostra més que cap altre comentari que en el període actual, particularment difícil per a un portuany com el nostre, que no només compta amb l'esforç i sacrifici dels militants del Partit, sabran respondre amb entusiasme a la nostra crida: «MES NECESSITATS, MES ESFORC, MES DINAMISME, MES INICIATIVES».

Que l'exemple dels companys de Beaumont serveixi d'estímul, no solament als altres Grups del Tarn i Garona, sinó a tots en general, per tal com cap d'altre material no entorpecirà la contribució d'avançada del nostre coratjos i clarividents portuany en el combat contra el franquisme i els agents imperialistes, per la formació d'un bloc combatent de totes les forces obreres, republicanes i antitranquistes.

ASPRES-SUR-BUECH

El Petit Grup d'Aspres-sur-Buech (Als Alps), compost solament per tres companys, aprofitant la fira local, amb l'ajuda d'una bona companya francesa, varen organitzar una recepta que els va permetre recollir 1.080 frs. per ajudar a "LLUITA".

Els companys d'Aspres donen un exemple més que d'instigament del lloc i de la quantitat de companys que poden fer, per tot arreu es poden assolir bons resultats quan es dona prova de PREOCUPACIÓ I ESPERIT DINÀMIC.

NECROLOGIA

Domènec Buesa. Fa onze setmanes va morir a La Baulle (Loire Inferieure) el company Domènec Buesa.

Nascut a Broto (Osca), Domènec Buesa fou un finit d'enginyers a la 27 Divisió. Un cop a França, participà activament a la lluita per l'alliberament del territori francès.

Domènec Buesa va estar un actiu militant del nostre Partit, un activista lluitador de la causa de la República i de Catalunya.

Josep Rosich

El dia 15 del passat mes de gener morí a l'Hospital de Carcassona, a conseqüència de les greus malalties sofertes a Pexili, el nostre company Josep Rosich, fill de Montblanc.

Militant en una de les organitzacions del Partit de París, Josep Rosich fou un valent lluitador, exemplar de fe i de coratge, d'activitat en el combat que menem contra el franquisme, els capituladors, per la República i les llibertats nacionals catalanes.

Exposició de joves artistes hispànics

El proper divendres dia 27 serà inaugurada a la "Maison de l'Université" francès (47, boulevard St-Michel) una exposició de pintura, escultura i ceràmiques, organitzada per la F.N.E.C. i la U.F.E.H.

Aquesta exposició, que es realitza sota el patronatge de la Unió Internacional d'Estudians, reuneix una molt reeixida col·lecció de joves artistes de la nostra emigració i durarà fins el dia 10 de març.

En el transcurs de l'exposició es celebraran dues conferències a càrrec del senyor Giner Pantoja i d'Emili Granier-Barrera, dissabtes dia 28 de febrer i dia 6 de març, respectivament, a les cinc de la tarda.

La F.A.I. AL SERVEI de la MENTIDA i de la DELACIÓ

La F.A.I., com sigui que està dirigida per la Falange, no pot dirigir les seves bateries contra Franco i els seus frangüismes amb Franco o sense Franco, sinó que les dirigeix contra els comunistes i la Unió Soviètica per tal com la pàtria del socialisme i els partits comunistes són l'obstacle més considerable amb el qual topa i s'evellava el bloc imperialista i antidemocràtic que té la seu més important a Washington.

I val a dir que la F.A.I. fa tots els esforços del món per agrair als seus amos i poder seguir tirant la seva pèlota cada vegada més en la línia de l'imperialisme, però també cada cop menys llegida i propagada, malgrat els títols ordirers i la truculència dels seus textos.

Una ficada de peus de «C.N.T.»...

Com tota la mala gent, la mentida és una de les seves armes preferides i no cal anar massa engra per demostrar aquesta asserció. Només llegint el número 149 de «C.N.T.», la lectura del qual recomanem als obrers confederals que ja no la deixen de llegir tan fastiguejats com estan, trobareu una mostra del cinisme barroer del qual la F.A.I. es val per a intentar desvirtuar les veritats que li anem cantant.

Es tracta d'un exemple petit, per tal com la F.A.I. no té pot trobar de més bona hora a justificar el seu avançat i riberme. Figureu-vos que acusen el nostre Partit d'haver editat «El Patufet» durant els anys de la nostra guerra! «C.N.T.» diu, entre altres coses:

«El Patufet», que sempre havia aparegut a la «C.N.T.» amb un caràcter civil com «garantia» de les seves firmes».

U.G.T. F.S.M.

Comité Departamental del Sena i Sena i Oise

Proporament tindrà lloc al «Sindicat des Métaux», 94, rue Pierre Timbaud (Métro Couronnes), l'Assemblea de la U.G.T. per a estudiar i discutir el següent:

- ORDRE DEL DIA 1. Nomenament de la mesa de discussió. 2. Lectura de l'acta anterior. 3. Informe de la Secretaria General. 4. Informe de la Tesoreria. 5. Campanya d'ajut. 6. Elecció dels càrrecs vacants. 7. Assumptes diversos. A aquesta Assemblea són invitats tots els ugetistes dels departaments del Sena i Sena i Oise.

PERPINYA

Assemblea del Casal de Catalunya

El diumenge dia 8 d'aquest mes, el Casal de Catalunya de Perpinya va celebrar Assemblea General Ordinària.

El secretari general va llegir la memòria que presentava el Consell Director del Casal, i el patriota i consoci senyor Joaquim Xicart pel seu ecert en el comès de vice-president.

Tot seguit, es va procedir a l'elecció del nou Consell Director del Casal, el qual va quedar constituït així:

- President: senyor Joan Bach. Vice-president: senyora Carme Rodríguez de Gámez. Secretari general: senyor Josep Ma. Sans. Vice-secretari: senyor Carles Varela. Tresorer: senyor Jaume Bassa. Comptador: senyor Josep Queraltó. Vocal 1er: senyor Jaume Ballart. Vocal 2on: senyor Claudi Pujol. Vocal 3er: senyor Josep Quintana.

...i una canallada de «Solidaridad Obrera»

Però la F.A.I. no intenta combatre's solament posant els peus a la gallega, ans bé utilitza arguments més baixos, dignes dels Ascheri, Rull, Feed, Pallas, Ferrer, dels més miserables confidents que han passat pel moviment obrer de Catalunya. En aquests textos excel·lents el casuista i falangista Garcia Pradas, que feina l'indria a explicar de què viu a Londres.

Garcia Pradas, que ha passat per tota la gamma de la provocació de «La Tierra» fins ara, passant per la subvenció franquista de Casado, es dedica en el número 154 de «Solidaridad Obrera» a anunciar desesperadament la inevitabilitat d'una nova guerra mundial, igual que fan Franco i la Falange i que fan tots els botafocs al servei de l'imperialisme, el ja angostrat. I, naturalment, aquest miserable que va a la guerra el seu «patufet» i «La Tierra» fa igual que el seu mestre. Si Canovas Cerverra escrivia, durant la primera guerra imperialista, a «La Tribuna» al diari del Consolat alemany de Barcelona, Garcia Pradas escriu al diari del dòlar i per això estampa indecòrers que es poden tan manifestament al servei de l'imperialisme, que parlen i actuen com la pesta hitleriana, esclatada més que per ningu per l'Exèrcit Soviètic i els comunistes de tot Europa?

«Las intrigas bolcheviques... es quinta-columnismo de los agentes de Stalin, esos disturbios huelguísticos que Molotov pudo anunciarle a Bilbao...»

«Yo, que soy uno de tantos, tengo derecho a opinar sobre este tema...»

«Yo, que soy uno de tantos, tengo derecho a opinar sobre este tema...»

Entorn d'un cadàver

Ja teniem dos cadàvers ambulants. De primer Garcia Prada, Adà Maurín. Ara ens en surt un altre de trancadó, Josep Maria Maspis i Izabal. De Silges per més senyeres. Liberal. Esquerra. Revolucionari.

Fou conseller regidor de Governació a l'Ajuntament de Barcelona. Durant la guerra va fugir tan liny que parà a les Filipines.

Francisco va fer una francesilla. Va trencar les relacions amb el Japó al capdavant de la guerra. Deia que la colònia havia estat assassinada i denunciava els crims de les Filipines.

Maspis passà per París anant a les Filipines. Sempre ha estat home de camins de tortuosos. S'hi valgué justificar per endavant. Establia feia el llibel falangista Occident. Ja aleshores els feixistes exhibien dèries occidentals. Maspis hi publicava una carta oberta. Venia dir:

«Però com que els feixistes es venen els peus i els comunistes no em quedo amb els primers...»

«Però com que els feixistes es venen els peus i els comunistes no em quedo amb els primers...»

«Però com que els feixistes es venen els peus i els comunistes no em quedo amb els primers...»

GRANIER-BARRERA.

AHORA, levantar la voz CONTRA EL FASCISMO DE STALIN...

«Trátese de evitar que se nos confunda con los fascistas rojos...»

«Sobre ser españoles, somos revolucionarios...»

«Nunca fue más necesaria nuestra acción en el terreno internacional...»

«Es la ley de Hitler i de Franco la que crea la ploma mercenaria de l'assistent del traïdor Casado...»

«Pins quan tolerareu tanta vergonya i tanta baixesa?»

QUE VOL DIR L'O.P.E. ?

L'Oficina de premsa d'Enxàrdi publica, el dia 9 d'aquest mes un article del seu corresponent a Nova York...

«...esperaba el diálogo de la Asamblea porque algún país...»

I més avall referma: «En el Comitè desapareix la crítica a la Argentina, perquè els sud-americans no podien proposar...»

No hem entès gaire bé la «paròdia lejana» dels serveis oficials d'informació del Govern...

«Però sembla com si el corresponent volgués dir que hom tenia...»

Nosaltres també temem que, en efecte, la U.R.S.S. no pugui mai complir la recomanació de retirar el seu ambaixador de l'Espanya ocupada per Franco...

«Però després a aquesta interpretació, l'única lògica a la prosa entorollada...»

«Seriosament, hem de dir al govern d'Enxàrdi, que la mentera més cordial...»

«Seriosament, hem de dir al govern d'Enxàrdi, que la mentera més cordial...»

Acaba de sortir la novel·la "Los MISMOS de AYER" de Rafael VIDIÉLLA

375 pàgines. — 22 dibuixos de Francesc Perramon. Coberta i color. Preu: 200 francs. Els beneficis de la venda d'aquest llibre van destinats a la LLUITA ANTI-FRANQUISTA A L'INTERIOR DE CATALUNYA.

A desgrat de les maniobres reaccionàries

La democràcia txecoslovaca TRIOMFARÀ!

Aquests dies Txecoslovàquia coneix moments d'agitació intensa. El dia 20 d'aquest mes, onze ministres del Govern presidit pel camarada Clement Gottwald...

«El desenvolupament de la situació mostra que els mots del President del Govern són justos. El poble vol una democràcia i sense defensors dels milionaris i d'agents imperialistes...»

«El desenvolupament de la situació mostra que els mots del President del Govern són justos. El poble vol una democràcia i sense defensors dels milionaris i d'agents imperialistes...»

«El desenvolupament de la situació mostra que els mots del President del Govern són justos. El poble vol una democràcia i sense defensors dels milionaris i d'agents imperialistes...»

«El desenvolupament de la situació mostra que els mots del President del Govern són justos. El poble vol una democràcia i sense defensors dels milionaris i d'agents imperialistes...»

«El desenvolupament de la situació mostra que els mots del President del Govern són justos. El poble vol una democràcia i sense defensors dels milionaris i d'agents imperialistes...»

«El desenvolupament de la situació mostra que els mots del President del Govern són justos. El poble vol una democràcia i sense defensors dels milionaris i d'agents imperialistes...»

MANIFEST DEL

entre aquests dos termes antinòmics: el Capital i el Treball. Examinem els dos termes d'aquesta antinomia. Esser capitalista significa que hom ocupa, no solament una posició personal, ans bé una posició social en la producció. El capital és un producte col·lectiu; no pot ésser posat en moviment més que pels esforços combinats de molts individus i, aduix en darrera instància, pels esforços combinats de tots els individus, de tota la social. El capital no és pas una força personal: és una força social. Llavors, si el capital és transformat en propietat comuna pertanyent a tots els membres de la societat, no comuna. L'única cosa que canvia és el caràcter social de la propietat. La propietat perd el seu caràcter de classe. Passam al treball assalariat. El mínim de salari, és a dir, la suma dels mitjans d'existència que cal a l'obrer per a viure com obrer, és la mitjana del preu al qual es compra el treball assalariat. treball és tot just el necessari per a conservar la seva magra existència i per a reproduir-la. Nosaltres no volem abolir de cap de les maneres aquesta apropiació personal dels fruits del treball, indispensable al manteniment i a la reproducció de la vida humana, per tal com aquesta apropiació no deixa cap profit net, per tal com reixi un poder sobre el treball d'altre. Allò que confonem és suprimir aquesta trista forma d'appropriació que l'obrer no viu per a altra cosa que per augmentar el capital i només en la mesura que els interessos de la classe dominant ho exigeixen. En la societat burgesa, el treball viu però no és més que un mitjà d'augmentar el treball acumulat. En la societat comunista, el treball acumulat no és més que un mitjà d'augmentar el treball viu.

La finança ianqui vol afirmar les seves conquestes al nostre país

ENTORN DEL PROJECTE D'UN CONGRES NACIONAL D'INFORMACIO A BARCELONA

Una crònica del corresponent a Barcelona de la revista de Franco, 'El Economista' del 10 de gener d'aquest any, parla del projecte de celebrar a la capital de Catalunya un anomenat Congrés d'Informació.

Barcelona. Als efectes d'aquest comentari, el comerç ianqui, a més del petit botiguer, magatzemista, reparador, etc., el petit fabricant, el petit taller, les mil i una petites i gairebé indefinides, acutades a les quals un nombre d'illimitat de comptaristes s'han hagut de dedicar per a viure, i les quals s'els ha exigida la corresponsabilitat, matriu i la inevitable contribució.

El punt de vista franquista, monopolista, imperialista, és evident que al voltant de la informació, amb l'ampollador, etc., el petit fabricant, el petit taller, les mil i una petites i gairebé indefinides, acutades a les quals un nombre d'illimitat de comptaristes s'han hagut de dedicar per a viure, i les quals s'els ha exigida la corresponsabilitat, matriu i la inevitable contribució.

La finança espanyola. L'alta finança basca. Entre els segons està el que fa ben pocs mesos, un grup d'industrials bascos van sol·licitar al banc d'Amsterdam que els prestés el que necessitaven per a la seva empresa.

Els transports per carretera un altre desastre del franquisme

Una de les dèries dels règims feixistes ha estat sempre la dels transports i la de les carreteres. Encara recordem com, a França, Cambré, en el seu llibre 'Les Dictatures', per a fer l'elogi de la de Mussolini s'entremia davant la 'precisió' amb què els trens anaven a l'hora a Itàlia després de la marxa a Roma, recordem com d'altres malvals es feien la boca aigua davant les autopistes hitlerianes d'Alemanya.

Per això una de les primeres coses a les quals Franco va posar mà un cop proclamat amb absolut de vides i hisendes dels pobles hispànics fou la d'intervir en els transports i en tota la infraestructura que els connectava.

Franga o van haver de caure presoners gràcies a la traïció de Casado. El francès de l'Estat franquista en matèria de transports per carretera ha estat tan sorollós, que el propi Govern de Franco es veu obligat a fer marxar en terra i a cedir a la iniciativa particular allò que l'Estat no es veu capaç de dur endavant. Aquesta és la raó de la nova Llei d'Ordenació de Transports per Carretera, publicada el 28 de desembre darrer, destinada a

Les finances del franquisme 28.000 milions de pesetes en bitllets

Per un decret- llei del 26 de desembre darrer, publicat el dia 11 de gener al 'Boletín Oficial del Estado', es fixa en 28.000 milions de pesetes el límit al qual podrà arribar l'import dels bitllets posats en circulació pel Banc d'Espanya, inclosos els de valor inferior a 25 pesetes.

En forma simultània es desenvolupen dos processos o, millor dir, dues manifestacions d'un mateix procés. Per un costat, per les raons que ja hem dit, la florida de la petita empresa, la base de la qual és el crèdit, sempre limitat, i per l'altre, la concentració en un nombre cada vegada més petit de les grans empreses. Ja s'han efectuat concentracions dels més importants establiments bancaris, empreses d'edificis, d'espectacles públics, etc.

Malgrat la propaganda demagògica de Franco, no cal dubtar que aquesta nova tipada, amb un exponent de l'alta democràcia del seu règim, els obrers de casa nostra no es varen deixar impressionar. Davant de la repulsa i sabotatge dels treballadors, la farsa sindical de Franco va frisar en mig del fastig i l'odi popular.

Els pobles que lluiten són invencibles

La classe obrera catalana aprofita qualsevol oportunitat per a demostrar el seu odi al règim de Franco i el seu amor a la República i les llibertats de Catalunya. Franco no ha pogut ni enganyar-la ni vencer la seva resistència. Ni ho podrà fer.

Els cultivadors de xicòria han pagat amb llur ruïna l'estraperlo del café

La lluita existent entre la pagesia de tots els pobles hispànics i el franquisme presenta una multiplicitat de manifestacions. D'una banda, es troba l'Estat franquista amb tot el seu aparell coactiu, repressiu i administratiu, per mitjà del qual pretén intervenir la producció agrícola dels articles vitals per a la població.

ACTIVITAT ANTIFRANQUISTA dels pobles hispànics Banderes republicanes a Erandio

El passat dia 1 de febrer va aparèixer en un dels carrers més centrats de Erandio (Biscaya) una gran bandera republicana. El mateix dia, aparegué també una altra bandera republicana a Barcelona, molt prop del monument aixecat pel franquisme als seus caïdats.

Quan certa gent, un dia representativa del règim republicà, deserta del seu lloc, és el poble que amb la seva lluita intrasigent i cada dia més ferma i organitzada, aixeca de nou la bandera de la sobirania nacional.

L'homenatge a Mestre Fabra

El Comitè Nacional d'Homenatge a Pompeu Fabra ens comunica que, dificultats d'ordre tècnic han obligat a ajornar, per als dies 28 i 29 d'aquest mes, els actes que havien de celebrar-se a Prades en homenatge a Mestre Fabra amb motiu del seu vintanès aniversari.

Disabte dia 28 de febrer: A les 6 de la tarda: Conferència pel senyor Josep Carner. A dos quarts de nou del vespre: Sopar d'Homenatge. Diumenge dia 29 de febrer: A les 10 del matí: Ofrena de la medalla. A migdia: Vermut popular d'Homenatge.

PROGRAMA DELS ACTES

Heus ací el programa dels actes d'Homenatge al Mestre Pompeu Fabra que es celebraran a Prades:

Lista d'adhesions

El Comitè Nacional d'Homenatge a Pompeu Fabra ha rebut, fins ara, entre altres, les adhesions següents: Govern d'Euzkadi, Casals Catalans de París, Angoulême, Beziers, Lió, Agde, Bourdeaux, Perpinyà, Narbonne, Clermont-Ferrand, La Rochelle, Montauban, Marsella, L'Havana, Rosario de Santa Fe, Llar Catalana d'Oran, Centre Català de Nova York, Chor Nacional de Catalunya de París, Asociación Protectora de l'Emissaris Catalana de Buenos Aires, Les Amis de la Langue d'Oc, P. S. U. de C., Unió de Dones de Catalunya, Acció Catalana Republicana, Solidaritat Catalana, U. C. T. de Catalunya, F. N. E. C., Agrupació Catalana d'Invidiables i Mutilats, Guerra Editorial, Ragaol i Albor, 'LLUITA', 'La Tramuntana', 'L'Asse Negre', 'La Humanitat', etc.

Gran Bretanya

Els companys catalans que es troben a la Gran Bretanya, amb llur actuació conjunta amb els dels altres territoris d'Espanya han desenvolupat magnífiques i fructíferes activitats que encara es proposen superar. Destaquem en aquestes tasques el dinamisme dels quals han donat proves els companys Francesc Valobra, Pasqual Talens, Alexandre Finning, Josep Cupido i Maria López.

Cartells antifranquistes a Lasarre

Pa uns dies, el primer d'aquest mes, els habitants de Lasarre que es troben a l'entorn del camp de futbol vieren amb gran alegria que en una de les parets hi havia un gran cartell que deia: 'Mura Franco! Viva la República!'

AJUT A CATALUNYA

Els militants del Partit, arreu on es troben, s'esforcen per complir amb llur deure patriòtic vers els companys que lluiten a l'interior de Catalunya. En cada ocasió que es presenta, que fan que es presenti, cerquen a superar-se a si mateixos en l'efort, s'estimulen uns als altres en l'efort d'emulació.

Manifest del Partit Comunista

El mes que ve serà posat en venda un fullet contornant la traducció catalana del Manifest del Partit Comunista

VENEZUELA

Els companys que es troben a Venezuela han fet tres aportacions importants en el curs dels dos darrers mesos del 1947.

PARTIT COMUNISTA

individual no es pot transformar en propietat burgesa, vósaltres declareu que l'individu és suprimit. El comunisme no nega a ningú el poder d'apropiar-se dels productes socials. El comunisme no destrueix més que el poder de sotmetre amb l'ajut d'aquesta apropiació el treball d'altri.

només del burges, del propietari. I aquest individu, sense discussió, ha d'ésser suprimit. Les demarcacions nacionals i els antagonismes entre els pobles desapareixen ja cada vegada més amb el desenvolupament de la burgesia, la llibertat del comerç, el mercat mundial, la uniformitat de la producció industrial i les condicions d'existència corresponents.

(Continuarà)

Lluita DE LA HISTÒRIA

(Acta d'acusació soviètica contra les mentides de Washington)

Continuació de la nota «Falsificadors de la Història»
facilitada per l'Oficina d'Informació Soviètica:

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

Entre 1931 i 1933, el president del consell d'I.G. Farben, membre del consell de Deutsche Bank, el capità alemany Schmidt, tenia el control de la Societat nordamericana General Dyestuff Corporation. Després de la Conferència de Munic, el 1938, el cardener americà Standard Oil va concloure amb I.G. Farben un acord segons el qual aquest darrer obtenia una part dels beneficis sobre la benzina d'avió produïda als Estats Units, renunciant fàcilment, en contrapartida, a exportar d'Alemanya la benzina sintètica que produïa aleshores per als seus fins de guerra.

La política d'apaivagament

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Així, però, no és tot. Un altre factor decisiu i que ha contribuït al desenvolupament de l'agressió hitleriana ha estat la política dels medis dirigents de la Gran Bretanya i de França, coneguda com la política d'apaivagament.

Etiòpia i Espanya

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Les atencions dels agressors feixistes augmentaven de dia en dia i els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i França demostraven una tolerància evident.

Política de capitulació

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

Però també és sabut que aquestes proposicions foren entrades en els arxius de la Societat de Nacions i que no se'ls va donar curs.

EISENHOWER, botafocs d'una nova guerra

El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

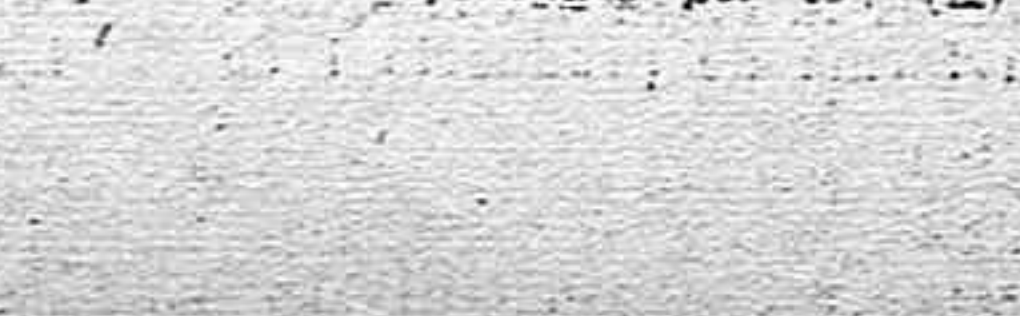
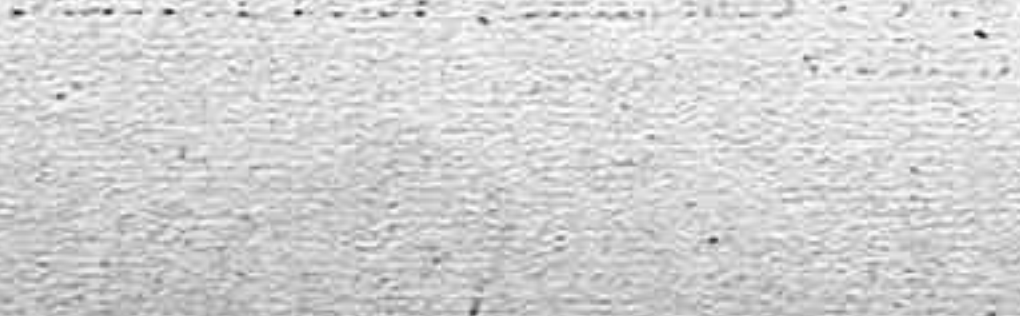
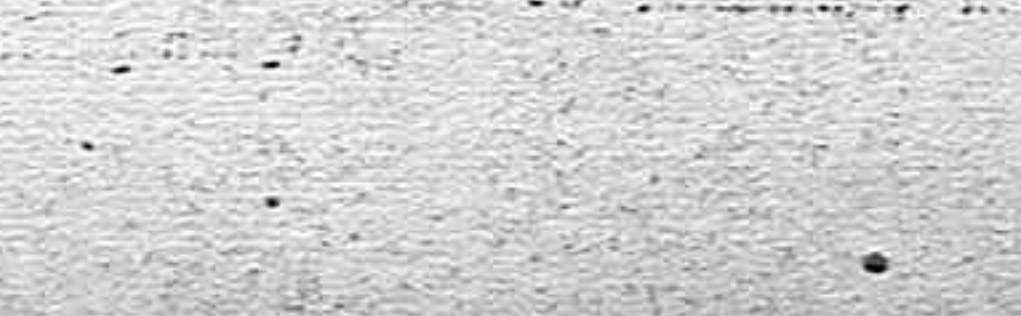
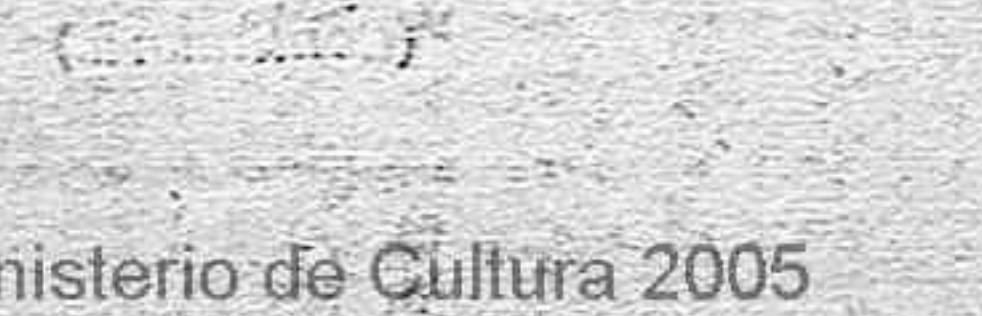
El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

El general jaquès Dwight Eisenhower, ex-generalíssim de les forces aliades d'Àfrica i de l'Europa occidental durant la darrera guerra, que cessarà dintre dos mesos com a cap de l'Estat major general de l'exèrcit dels Estats Units per a passar a la presidència de la Universitat de Colúmbia, acaba de fer unes declaracions que li eleven aquella simpatia despertada per d'altres declaracions que s'havien fet cèlebres.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Le général: Mathilde ROENTIG.

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

Société Nationale des Entrepreneurs de Presse

18, rue Montmartre, Paris-10

18, rue Montmartre, Paris-10

18, rue Montmartre, Paris-10

18, rue Montmartre, Paris-10

18, rue Montmartre, Paris-10

18, rue Montmartre, Paris-10

18, rue Montmartre, Paris-10

(c) Ministerio de Cultura 2005

(c) Ministerio de Cultura 2005

(c) Ministerio de Cultura 2005

(c) Ministerio de Cultura 2005

(c) Ministerio de Cultura 2005

(c) Ministerio de Cultura 2005

(c) Ministerio de Cultura 2005